

hodnutie porotcov sa stalo nejasným, najmä keď sa uváži, že obžalovaná pri hlavnom pojednávaní skutočnosti vzťahujúce sa na jej spolupachateľstvo zapierala.

Naznačenie spolupachateľstva vo skutkových otázkach mohlo sa stať prípadne vyjadrením, že obžalovaná M. N. »sama, alebo so svojím spoločníkom«, resp. obžalovaný M. B. »sám, alebo so svojou spoločnicou« vykonala, resp. vykonal v otázke uvedené skutky, nie však vyjadrením, podľa ktorého nie je vylúčené, že dotýčny obžalovaný (obžalovaná) tieto skutky nespáchal.

Porotný súd podľa svojho usnesenia nariadil, aby otázky verejným žalobcom navrhované boli v tomto smysle pozmenené, resp. doplnené z toho dôvodu, aby porotcovia mohli na otázky odpovedať, keď by boli toho presvedčenia, že nebohého N. údermi sekerou usmrtili oba obžalovaní, alebo len jeden z nich, opravil však v tomto smere len právne otázky, súvisiace s hlavnými skutkovými otázkami.

Porotcovia aj kladne odpovedali v každej skupine na súvisiacu 3. právnu otázku (položenú v smysle § 279 a § 70 tr. z.), podľa usnesenia porotného súdu správne zostavenú, ktorá právna otázka vyjadruje síce, že ide tu o spolupachateľstvo. Nie je však tým preca odstránená nejasnosť rozhodnutia porotcov, lebo z vadne štylizovaných hlavných otázok skutkových neni zrejmé, kto z obžalovaných, prípadne či oba obžalovaní spoločne spáchali čin, ktorý je predmetom obžaloby, a tak niet ani skutkového podkladu pre právne posudzovanie činnosti obžalovaných a v dôsledku toho ani pre vecné preskúmanie rozsudku porotného súdu. — — — —

Napokon sa poznamenáva, že hľadiac na obširnejší skutkový stav a jednotlivé jeho složky by bolo účelné, aby na novom hlavnom porotnom pojednávaní boli skutkové otázky rozdelené na čiastky a najmä aby na jednotlivé okolnosti, z ktorých by sa dalo dovodzovať, že čin bol spáchaný s úmyslom vopred uváženým, boli položené viaceré rozdelené skutkové otázky, tak aby porotcovia mohli o každej z nich uvažovať zvlášť a zvlášť sa vysloviť o tom, ktoré skutky považujú za dokázané a ktoré nie.

Čís. 5686.

Předmětem ochrany práva původského nejsou plány a náčrtky, které nemají tvůrčí myšlenky, byť i jejich zhotovení vyžadovalo odborných znalostí.

I když se plány týkají obyčejných staveb, mohou býti dílem stavitelského umění, bylo-li na příklad přihlíženo ke krajinnému rázu, nebo obsahují-li tvůrčí prvky co do vnitřního uspořádání a zařízení místností.

Vytištění a rozeslání oznamů se zmenšenými plány není dovoleným užitím díla podle § 33, čís. 3 zákona čís. 218/1926 Sb. z. a n., neboť tato stať zákona dovoluje zhotovení jen jedině napodobeniny.

Svolení jednoho ze spolupůvodců díla nestačí k oprávnění po rozumu § 33 uvedeného zákona.

(Rozh. ze dne 24. září 1936, Zm I 660/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmatečné stížnosti obžalovaných Dr. R. Č. a A. M. do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 30. března 1936, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem zásahu do původcovského práva podle § 45 zák. ze dne 24. listopadu 1926, č. 218 Sb. z. a n., zrušil rozsudek v odpor vzatý jako zmatečný a vrátil věc témuž soudu nalézacímu, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů:

Stížnost je odůvodněna, pokud s hlediska zmatečného důvodu § 281, č. 9 a) tr. ř. vytýká, že soud nezjistil, zda plánky, o něž jde, byly dílem umění stavitelského.

Jak již bylo blíže rozvedeno v rozhodnutí č. 5109 Sb. n. s., na něž se poukazuje, chrání § 4 zák. č. 218/1926 Sb. z. a n. jen výtvary umění, resp. plány a náčrtky pro »umělecká« díla výtvarná (§ 4, č. 6 cit. zák.). Nejsou tudíž předmětem ochrany plány a náčrtky, které nesvědčí, byť i jich zhotovení vyžadovalo odborných znalostí a byť i byly odborně a správně provedeny, o nějaké tvůrčí, svérázné činnosti. Že by plánky v souzeném případě byly výsledkem nějaké tvůrčí činnosti, nikoli pouhou prací šablonovitou, rozsudek nezjistil a je proto uvedený zmatek podle § 281, č. 9 a) tr. ř. odůvodněn.

Podle spisů měly býti lázeňské pavilony, o jichž plánky jde, vystavěny na způsob vojenských baráků, tedy zřejmě staveb tuctových, šablonovitých. Avšak i zřízení plánek ke stavbě takových baráků může býti výsledkem tvůrčí činnosti, byl-li na příklad vzat v pláncích zřetel ke krajinnému rázu a baráky projektovány tak, by do tohoto krajinného rámce ladně zapadaly a svým zevnějškem s krajinou a okolím byly v souladu. Též návrhy a plány na vnitřní uspořádání místností a na jich zařízení mohou, byť by i šlo o barákové stavby, býti předmětem ochrany cit. zákona, projevují-li co do účelnosti neb rozvržení rozměrů tvůrčí prvky.

Při řešení této otázky bude na soudu nalézacím, aby přihlédl k tomu, zda náčrtky předložené obžalovaným Dr. Č. soukromému žalobci ing. Š. právě tento uvedený tvůrčí prvek neobsahovaly a zda plánky soukromým žalobcem vypracované nebyly pouhým technickým a odborným propracováním tvůrčí myšlenky Dr. Č. bez jakékoli původní myšlenky.

Konečně uplatňuje stížnost též zmatek podle § 281, č. 9 b) tr. ř.

Pokud stížnost poukazuje na to, že obžalovaní zhotovili napodobeniny plánek k vlastní potřebě, nemajíce úmyslu získati z nich příjem, stačí poukázati na to, že vytištění a rozeslání oznámení se zmenšenými plánky soukromým žalobcem zhotovenými nebylo dovoleným užitím díla, ježto obžalovaní zhotovili napodobeniny více, ne jedinou. To vychází jasně ze znění § 33, č. 3 cit. zák. »zhotoví napodobeninu«, neboť tam se na rozdíl od § 23, č. 6 tohoto zák. mluví pouze v čísle jednotném, důsledkem čehož musí se toto ustanovení vykládati úzce a nelze je upotřebiti na »napodobeniny«, přístupné okruhu více osob a veřejnosti vůbec.

Pokud stížnost vytýká omyl trestnost vylučující, dlužno podotknouti, že omyl co do ustanovení práva původského neomlouvá (§§ 3, 233 tr. z., č. 2056 Sb. n. s.). Nemohou se tudíž obžalovaní zbavovati viny tvrzením, že arch. K., společník soukromého žalobce ing. Š., jim dal svolení k uveřejnění plánek, resp. že oni toto svolení předpokládali, neboť § 10 cit. zák. ustanovuje výslovně, že s dílem mohou nakládati spolupůvodci jen společně a nestačilo by svolení jednoho spolupůvodce. Avšak pokud stížnost, doličujíc tento zmatek, uplatňuje zmateční důvod podle § 281, č. 5 tr. ř. výtkou, že jednání bylo vedeno vždy jedním společníkem za oba, je v právu, neboť pak by tu byl na straně obžalovaných omyl o pravomoci toho kterého společníka — ing. Š. a arch. K. — jednati závazně za společnost.

Měl tudíž soud přesně zjistiti nejen, jaká byla smlouva mezi ing. Š. a arch. K., a zda na v e n e k mohl jednati ten který ze společníků závazně, nýbrž i co ten který ze jmenovaných společníků s obžalovanými dojednal.

Čís. 5687.

Nejde o údaje učiněné »za účelem soutěže« podle § 27 zákona čis. 111/1927 Sb. z. a n., jestliže nesměřovaly k tomu, aby bylo postavení zlehčovaného podniku zeslabeno v soutěži, nýbrž staly se jen ze sociálních důvodů, k hájení zájmů dělnictva organizací k tomu povolnou.

(Rozh. ze dne 24. září 1936, Zm I 728/36.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost soukromého žalobce do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 7. května 1936, jímž byl obžalovaný podle § 259, č. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin zlehčování podle § 27 zák. proti nekalé soutěži.

Z d ů v o d ů:

Neobstojí výtky učiněné rozsudku s hlediska zmatku podle § 281, č. 9 a) tr. ř.

Soud neuznal obžalovaného vinným přečinem zlehčování podle § 27 zák. proti nekalé soutěži z toho důvodu, že dospěl k závěru, že v souzeném případě není dán jeden z podstatných znaků tohoto přečinu, totiž, že údaje obžalovaného o poměrech podniku soukromého žalobce nebyly učiněny za účelem soutěže, nýbrž že protest podaný dne 4. června 1935 městské radě a obecnímu zastupitelstvu města Ř. byl podán obžalovaným jako předsedou místní odborové rady skupin a plateben svazů zastoupených v odborovém sdružení československém v Ř., uznávané organizace politické k hájení zájmů dělnictva, jen z důvodů politických, resp. sociálních.